

Ëm 2000 hunn déi aus der Noperschaft hien nach „de Männche vum Passbüro“ genannt. Haut fällt him op, datt hirer net méi vill dat soen, datt an de leschte Joren hirer souvill an seng Noperschaft an d'Ënneschtgaass bäigezu sinn, déi vun him guer näischt wesse kënnen. Dat ass sou, denkt hien, wéi en een Abléck bei der „Gëlle Klack“ stoe bleift, fir nees zu Otem ze kommen; di honnert Meter vun der Corniche bis hier ginn ëmmer méi géi.

DRACULA 2010

Nach e puer Joer derbäi, da weess kee Mënsch méi, wien a wat s de waars, denkt hien. Souwisou konnt hie jo mol net richtig an an aller Form a Pensioun goen; mat engem lesse fir d'Kollegen, déi him e Cadeau gemaach hätten, mat enger Foto an der Zeitung an sou weider. Viru sechs Joer, 2004, wéi déi aus dem Oste bäikoumen, gouf de Passbüro e puer Käpp méi kleng gemaach. Dat wieren déi verdrësslech Begleiterscheinungen, sot deen Décke vun der Gewerkschaft, „Gesundschumpfung“. Wann an e puer Joer déi aner och nach bäikéimen, da brächten s'iwwehaapt kee Passbüro méi.

D'„Gëlle Klack“ hunn se nei gestëmmt. Se haten se réischt virun e puer Joer rafistoléiert. „Pirée“ heescht se lo, eng griichesch Friesskaul, seet den Ujeen. Soll dat „Pirée“ eppes mat Purée ze doen hunn? Och egal.

Fréier war bal de ganze Bock griichesch, haut net méi; éischter tierkesch, serbo-kroatesch, dänesch, finnesch. An do, wou et mol iwwert eng eisen Trap an d'„Schiller-Stube“ goug, zervéieren se haut eppes, wat „Borschtsch“ heescht. „Borschtsch“, so mol een dat no, do bréchs de der jo d'Zong derbäi. Sâi Frënd Ujeen ass méi gewieweg, dee kritt dat raus. Den Ujeen zervéiert an der „Troika“, wéi de Restaurant well heescht. Dee kennt nach ganz aner Menüen, bei deenen d'Zong sech verdiebelt.

Hien huet nach Zäit, an der Ënneschtgaass waart keen op hien, freet mol keen Noper no him. Hien trëppelt d'Fleeschirgaass rop. Hei gouf a gëtt et nach ëmmer déi onméiglechst Butteker. Haut kann een sech hei tätowéiere lossen, indesch Kierperverrenkunge léieren, Bicher kafe mat Bustawen, déi een net liese kann, ausgefale Partyen organiséiere loossen. 't gëtt verzielt, am Fëschmaarter Quartier hätt eng ëstlech Mafia den Daum op villem.

Sâi Frënd Ujeen ass en echten. Dee konnt nach richtig a Pensioun goen, als Garçon an der „Schiller-Stube“. Mä geschwënn duerno koumen déi aus der

„Troika“ hien heem sichen. Si brächten op d'mannst een, dee Lëtzebuergesch verstéing, si hätten nach ëmmer Lëtzebuergesch Gäscht.

Den Ujeen huet der bestëmmt schonns 72 um Bockel, ass och Wittmann an huet nieft der Pensioun d'Pai an d'Dränkeld vun engem Chef-Garçon. D'Russe wéissten, wat s'un him hätten, seet en. Nëmmen, fir wat soll dat gutt sinn? Wéini gëtt en sech dann? Wa kee Lëtzebuergesch méi geschwat gëtt? An dann? Wat mécht en dann als urale Gagga mat senge Suen? A Lëtzebuergesch gëtt hei nach laang geschwat, mä léiwen Ujeen; an der Loge, an der Chamber, op de Begriffesser. „Mir wëlle bleiwen, wat mer sinn“ steet schéin um Bock gemoolt. Maja! Haut schwätzen déi kleng Portugise scho Lëtzebuergesch.

Gëschter stoug hien nach um Bock, d'Nimm vun den neie Restauranten auszedäitschen. „Ënnert de Stäiler“ ass schon nees ze verlounen. En uraalt Schëld hänkt eppes méi rop, eent vun 1974: „Sauvez la Ville“ steet drop. Wat soll dann eigentlech „sauvéiert“ ginn? „Mir hunn äis nach ëmmer ugepasst“, sot den Ujeen d'lescht an huet him op d'Schëller geklappt. Si souzen um „Lentzen Eck“, deen s'op „Groussherzegowina“ ëmgedeft hunn.

Mä heinsdo ass den Ujeen och nodenklech. Deen huet him verzielt, datt iergend en Ambassadeur oder Konsul aus engem vun deenen neie Länner do uewen, Lettland oder Litauen, wat weess hien, bei him an der „Troika“ gegrommelt hätt, lo wieren s'an de baltische Länner d'Russen endlech lass, a lo wieren d'Russen an der nächster Serie, fir och

derbäizekommen. Da géing de Misär nees vu virum Enn un.

D'Russe wieren dach lo schonn hei, hire Borschtsch wier dach gutt, oder net?, hätt den Ujeen dem Amassadeur geäntwert, huet den Ujeen him verzielt.

't ass och schwéier, fir haut nach den Duerchbléck ze behalen. Mä da brächten d'Russe jo och kee Pass méi, an der EU!

Firwat hien an de Schloff vun der Rue de la Monnaie ragebéit ass, wéisst e mol net ze soen. Virum Geriicht stinn nach ëmmer d'Plënnerautoen. Zënter Woche plënnert d'Geriicht op den Hellege Geesch. Deen ale Geriichtspalais soll e Stéck vun der Universitéit ginn, gëtt verzielt; eng exklusiv Dolmetscherschoul soen se; sou eppes passt och bei äis.

Mä dat Stéck Geriicht uewen aus an der Schiggrisaass, dat hätten sech d'Rumänen ënnert den Nol gerass, sot den Ujeen; hirer aus Siwebiergen, aus Transsilvanien, wou nach al Lëtzebuergesch géife wunnen, a vu wou den Dracula hierkéim. Dat wier méi wéi sécher en ale Lëtzebuergesch gewiescht, well dofir géingen d'Rumänen hire Restaurant och sou nennen: „Dracula“.

Vläicht géing hien als ale Lëtzebuergesch dann och duer zervéiere goen, sot den Ujeen, duer géing hien da besser passen.

„Ech kommen dech kucken“, hat hien dem Ujeen geäntwert.

Wat bruchst hien sech da lo, wann en doheem ass?

